

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi.

### **Introit**

*Vstupním pozdravem budiž slovo, které máme na čelní fasádě našeho kostela. V Ž 105 zní takto:*

Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno, uvádějte národům ve známost jeho skutky, zpívejte mu žalmy, přemýšlejte o všech jeho dívech, honoste se jeho svatým jménem, ať se zaraduje srdce těch, kteří hledají Hospodina! Dotazujte se na vůli Hospodinovu a jeho moc, jeho tvář hledejte ustavičně.

**Píseň 408, 1-7** – Všem věků mocný Králi

### **Modlitba**

Pane Bože,

setkáváme se opět po týdnu. Co všechno se za těch sedm dní odehrálo. Věci radostné i tragické. Události osobně blízké i vzdálené. Jak ale rozlišit blízké od vzdáleného, jak zůstat vnímavý k radostem a smutkům těch, jejichž smích a pláč k nám nedolehne. Nevíme. Věříme však, že právě neděle je velkou příležitostí k zastavení, k díkům a prosbám, k promýšlení smyslu našeho všednodenního počínání ve světle dějů a událostí, které neumíme ovlivnit.

Také čas prázdnin je příležitostí. K oddechu, který otevírá vnímavost našich myslí i srdcí pro Tvé stvoření, pro jeho krásu i křehkost. Pro naši planetu a její lidskou pospolitost, a tak i pro naši českou a střešovickou nepatrnost.

A takoví zde stojíme, nepatrní a bezvýznamní. Avšak ve víře, že patříme do té velké rodiny, která má své rodiče v Tobě, Pane Bože, a své sourozence po celé země tváři. Dnes zvlášť myslíme na ty v Bejrútu i na ty, které postihl požár v Bohumíně.

Přijď k nám, Pane Ježíši.

Amen

**Čtení:** Gn 37, 1 – 28

**Píseň 614** – Vzdávám ti, Bože, chválu svou

**Text:** Mt 14, 22 – 33

### **Kázání**

Sestry a bratři, jak se cítíme? Jako na pevné zemi, bezpečně a stabilně? Nebo nejistě jako v křehké loďce uprostřed vodní plochy, nebo v těžkém letadle uprostřed vzdušných mas? Prožíváme život jako vratkou stezku k nejistému cíli? Jaká je úměra mezi (ne)bezpečím cesty, její nejistotou a jejím cílem? Je to opravdu tak, že čím vyšší cíl, tím náročnější cesta? A naopak čím nižší cíl, tím pohodlnější cesta? A co potom motivuje naše rozhodování? Snadnost cesty nebo ušlechtilost cíle? A jakou roli v tom hraje riziko? Líbilo by se nám dosahovat velkých cílů bezpečně a s jistotou. Nemohu si odpustit malé rýpnutí do stále oblíbenějších elektrokol. Je to krásný příklad technické vymoženosti, která člověka snadno vynesou tam, kam by v životě sám nevyšlapal. (Omlouvám se majitelům elektrokol, neberte si

to osobně..). Není to ale iluze, která zaměňuje prožitek za pocit? Dosažení vítězství bez zápasu? Dějiny nám neúprosně připomínají, že cesty za svobodným a důstojným životem vedou přes zaminovaná pole, ostnaté dráty nebo v přeplněných gumových člunech přes rozbouřené moře. Kam asi vedou ty naše, luxusní a zajištěné?

Ježíš ví, že do nepohodlí a nejistoty se nám nechce. A tak musí učedníky doslova přinutit, aby do loďky nastoupili. Sami bez něho. I s námi tak Pán Bůh jedná. Skoro bych řekl, že téměř výhradně. No řekněte, kdy jste měli naposledy pocit bezprostřední Boží blízkosti. Ježíš říká učedníkům, pojedete sami, já tu zůstanu, abych propustil zástupy. Ani my nechťejme Ježíše jen pro sebe, myslíme na zástupy, myslíme na druhé. Jak? Prostě nastupme do loďky samostatnosti a opusťme známé břehy. Pocity stranou, jde o život. Ježíš tu není, to nevádí, modlí se.

Dovolím si to teď na chvilku otočit. Zkusme se vžít taky do Ježíšovy role. A vydat riziku a pustit do prostoru, který nemáme pod kontrolou, své blízké. Někdy to ani jinak nejde. Jeden příklad. Před dvěma týdny soud podmíněně propustil vězně, kterému jsem se ve vězení jako kaplan roky věnoval. K propuštění částečně přispělo moje písemné dobrozdání soudci. Vystavil jsem tím svého klienta velkému riziku. Je teď venku, na širém moři svobody, vlny nejistoty a pokušení dotírají, kaplan v nedohlednu. Ale to je přesně ono, musí si tím proplout. Mně zbývá jen modlitba. Podobně je to s rodiči a jejich dospívajícími dětmi, s učiteli a jejich žáky, zkrátka s dospělými a jejich mláďaty. K dospělosti a zralosti se nevede za ručičku, ta cesta je v určitém úseku tak úzká, že jí projde právě jen ten dospívající. Nelze ji obejít, nelze ji zkrátit. O složitosti resocializace po mnohaletém kriminálu ani nemluvě.

Ústředním tématem obou našich textů je spása. Dějinami spásy je protkaná celá bible, jsou to jednotlivé dramatické příběhy, které vrcholí Ježíšovým velikonočním dramatem. Můžeme to nezúčastněně číst anebo se tím nechat strhnout a do dějin spásy osobně vstoupit. Tak jako učedníci vstoupili do loďky, tak jako Josef vstoupil do Egypta. Nabízí se přitom otázka, jakou roli v tom hraje dobrovolnost. Učedníky Ježíš přinutil, Josefa do Egypta prodali bratři. Kdybychom ty příběhy četli v celém kontextu, zjistili bychom, že nic není jen čistě dobrovolné nebo jen čistě z donucení. Josef si o závist a nelásku bratrů tak trochu koledoval, učedníci by dřív nebo později stejně do loďky nastoupili. Zdržovali se totiž na pustém místě, jak bychom se dočetli v předchozí části. Naše životní kroky jsou vždycky nějakou kombinací osobního rozhodnutí a okolností. Proto je důležité umět ty okolnosti správně číst a rozumět jim jako svému životnímu kontextu, jako adresné výzvě. Pro křesťana pak jako Boží akci, která vyžaduje lidskou reakci. Bůh vyzývá, oslovuje, nutí, provokuje, tluč, zve..

Ale taky se vzdaluje, mlčí. Ježíšova absence na lodi jako způsob Boží nepřítomnosti je asi ten jediný a nejspolehlivější způsob, jak vyzkoušet víru učedníků. Platná zkouška, to je vždycky zkušenost samoty a absence náповědy. Jen tak se dá zjistit, co v nás uvízlo z výchovy, ze školy. Nečekaný návrat učitele se pak může jevit až obludně. Je to ten, kdo vynese ortel. Nedivím se učedníkům. V tom krátkém evangelním textu máme vedle sebe hned dva paradoxy víry, Boží nepřítomnost jako projev zvláštní Boží blízkosti a Boží přítomnost jako pocit ohrožení.

Vlastně celý život se tak trochu ptám, ptáme, co je to spása, záchrana, vykoupení. Ptáme se zbytečně dokud myslíme jen na sebe, na vlastní záchranu. Ta otázka má smysl, až když spojíme svou spásu se spásou druhých, bližních. Kdo je bližní, v jakém je vztahu se mnou a

já s ním, nám moc pěkně minulou neděli v kázání nabídl Lenka. Petr se při svém sólovém pokusu šlapání vody moc nepředvedl. Spása učedníků se celá odehrává na lodi a na vodě. Aby došlo k trvalé životně důležité změně, musí k ní dojít mimo pevnou zem, uprostřed živlu života. Chceme-li spásu zažít, musíme poslechnout nepopulární, ba dokonce zcela nepopulistický pokyn. Cílem je neurčitý druhý břeh. Co je na něm, se přesně neví. A vlastně to není důležité, protože rozpoznání, že Ježíš je Boží syn nepřichází až na druhém břehu, ale už na lodi. To podstatné se nestane někde až jednou, ale tady v naší lidské skořápkové křehkosti. To není málo. To je vlastně úžasné. Tahle neodkladnost, ta příležitost prožít záchranu uprostřed živlu života, společně, byť v nejistotě naší církevní bárky, to je nádhera. Děkujeme za to, Pane Bože.

Amen

**Píseň S 143 – Kde, Pane, jsi**

**Ohlášky**

**Sbírka**

**Píseň S 126 – Bdí při nás**

**Přímluvná modlitba**

Pane, prosíme za náš sbor, za naše společenství. Jsme rozježděni na prázdninách, chraň naše seniory, naši mládež, naše děti. Prosíme, ať není čas prázdnin naplněn bezmyšlenkovým konzumem, ale je nám příležitostí k novému pohledu na svět jako na Boží stvoření, které jsi svěřil člověku do správy.

Prosíme za lidské společenství napříč jeho náboženstvími, rasami a kulturami. Prosíme za trpící a soužené, nyní zvláště za Libanonce postižené tím strašným výbuchem i za postižené tím strašným požárem v Bohumíně.

Prosíme o dar odvahy pro ty, kteří propadají strachu a obavám ze světa a budoucnosti.

Prosíme za naději pro mezilidské vztahy, kde vážne domluva, kde se ztrácí vůle najít společnou řeč.

Prosíme za nemocné, není nám lhostejná jejich bolest, osamocenost.

**Tichá modlitba**

**Otčenáš**

**Poslání:**

Každý zajisté, kdožkoli vzýval by jméno Páně, spasen bude.

Ale kterak budou vzývati toho, v kteréhož neuvěřili? A kterak uvěří tomu, o němž neslyšeli?

A kterak uslyší bez kazatele?

A kterak kázati budou, jestliže nebudou poslání? Jakož psáno jest: Jak krásné nohy zvěstujících pokoj, zvěstujících dobré věci. Ř 10.

**Požehnání**

Hospodin ať vám žehná a ať je vaší stráží. Ať nad vámi rozjasní svou tvář a smiluje se nad vámi. Ať k vám svou tvář obrátí a naplní vás svým pokojem

**Píseň 158 – Samému Bohu sláva, čest**